

Levert de Van Medevoort 400 serie een serieuze meerwaarde? Reken maar van wel !

Met de vM CA470 en vM PA472 wordt 1+1 ...3.

Test van de vM DD5.2 Monitors en de versterkers vM CA470 en vM P472

Enige tijd geleden heb ik de vM DD5.2 Monitors en de versterkers vM CA360 en vM PA362 getest. En schreef toen “een uitgebalanceerd en betaalbaar high-end systeem”.

En dat vind ik nog steeds. Het is en blijft een uitstekend systeem dat tevens een prachtige mogelijkheid biedt om stapsgewijs te upgraden. En daar gaat deze test over.

Ik vroeg mij af of het nog beter kon waarbij ik toen opmerkte

“de hier beschreven set kan door een upgrade naar de vM CA470 voorversterker een volgende stap maken.

Deze voorversterker weet nog meer details uit de opnamen te halen”.

En dus Van Medevoort Audio benaderd met de vraag of ik bij het inleveren van de vM CA360 en vM PA362 modellen de 400 serie zou kunnen testen.

Wat wel in de testset blijft zijn de vM DD5.2 Monitors. De vraag is of de Monitors door de stap van de 300 serie naar de 400 serie een nog fraaier geluidsbeeld kan neerzetten. Met andere woorden, “groeien” zij mee met de upgrade van de versterkers?

Of blijven de Monitors achter en is de 400 serie bedoeld voor de vM vloerstaanders of de vM Elektrostatische luidsprekers? En geldt dat ook voor de bronnen? Ofwel, als we het hart van het systeem – de versterkers – upgraden profiteert dan de hele keten en hoe.

En onderliggend de vraag of een serieuze extra investering, die de 400 serie nu eenmaal vergt, het in combinatie met de Monitors waard is.

Een telefoontje was gauw gepleegd naar Van Medevoort Audio dat is gevestigd aan de Gageldijk in Maarssen in een mooie landelijke omgeving. De 400 serie is vaker getest maar niet in combinatie met de vM Monitors.

En zo gebeurde het dat ik de vM CA470 voorversterker en de vM PA472 stereo-eindversterker kon ophalen.

De test besluit ik in etappes te doen

Namelijk, eerst het vervangen van de vM CA360 (voorversterker) door de vM CA470 (voorversterker) en dan de vM PA362 (stereo-eindversterker) te vervangen door de vM PA472 (stereo-eindeversterker).

Waardoor uiteindelijk de high-end voorversterker (vM CA470) en de high-end eindversterker (vM PA472) de vM DD5.2 Monitors aansturen.

De testset blijft verder ongewijzigd. We testen met een high-end cd-speler en high-end draaitafel met een high-end phonoversterker die ik nog voor de duur van deze test in bruikleen had zodat de 400 serie gelijkwaardige “partners” krijgt.

U kunt de test van de 300 serie er nog even op nalezen om te zien welke vM componenten er verder zijn gebruikt zoals luidspreker bekabeling, interlinks.

Even kort hier genoemd, volledige vM Q-kabel verbindingen voor de luidsprekers – overigens ge-biwired – en voor de interlinks. En omdat ook de versterkers intern met vM Silver Wire zijn uitgevoerd is de hele keten zo voorzien van vM Silver Wire / vM Silver Cable.

De keten is zodoende volledig met vM producten samengesteld op de bronnen na.

Door deze samenstelling wordt de filosofie van van Medevoort – waar Ad van Medevoort al voor 1985 mee begon – gevolgd.

Op de website van Van Medevoort Audio staan de technische gegevens van beide klasse “A” versterkers. Overigens, in een eerdere test is uitvoering ingegaan op de technische aspecten van beide versterkers. (Nb Als u hierin bent geïnteresseerd vindt u deze test op de website van Van Medevoort onder de kop Support / Reviews).

De vM CA470 kent aparte voedingen. De vM PA472 is dual-mono uitgevoerd. Zo zijn ook de cd-speler, phonovoorversterker en streamer volledig dual-mono uitgevoerd.

De vM PA472 stereo-eindversterker levert maar liefst 2x 250W klasse “A” tegenover de 2x 150W klasse “A” van de vM PA362. Het grote verschil is dat behalve betere (en derhalve ook duurdere) componenten de vM PA472 ook volledig dual mono is opgebouwd. Datzelfde geldt voor de vM CA470 voorversterker die aparte voedingen per kanaal heeft. Uiteraard zijn zoals van vM bekend de voedingen over-gedimensioneerd. Verder zijn de versterkers discreet opgebouwd.

Wat verder herkenbaar is, is de signatuur van de geluidsweergave. Of je nu met een vM MA360 geïntegreerde versterker speelt of met de 400 serie. Datzelfde geldt trouwens ook voor de weergevers.

Maar hoe klinkt het nu?

Wat in deze test interessant is om te weten te komen is of de Monitors “meegroeien”.

Wat ik hiermee bedoel is of ze gelijke tred kunnen houden met de – spoiler – grote verbeteringen die de ultieme 400 serie uiteindelijk neerzet.

Of blijven de Monitors achter en is de 400 serie bedoeld voor de vM DD9.2 vloerstaanders of de vM ED7.2 Elektrostatische luidsprekers?

Aansluiten en spelen maar

De versterker set – geplaatst op de Resonantie Absorbers vM RA4 – wordt onderling verbonden via de vM SC QS interlinks en de Monitors worden bi-wired aangesloten met de vM SC QR luidsprekerkabels, allen vM Silver Cable dus.

Bi-wired biedt het voordeel dat de lage en hoge tonen elkaar door de bekabeling niet meer kunnen beïnvloeden, minder versmering. Het beeld wordt ook breder geprojecteerd, de midden tonen zijn beter gedefinieerd en hoge tonen helderder naast meer lucht tussen de noten. De Monitors bieden volwaardige bi-wiring terminals.

Al die technologie is natuurlijk fantastisch maar waar het om gaat is hoe het nu klinkt. Het zijn zeer degelijk uitgevoerde versterkers die traditioneel handgebouwd worden. Zoals bekend begeeft Van Medevoort Audio zich niet op het digitale pad met haar versterkers. Het zijn volledig analoge versterkers. Geen gedoe met apps en software updates. Zodoende gaan deze versterkers mede door de uitstekende bouwwijze, kwaliteit aan componenten en materialen lang mee. Er valt op beide versterkers niets te regelen. Een aan-uitknop. Nu ja, het volume is te regelen. En met de zes schakeltoetsen de keuze van de bron via een van de zes ingangen. Maar dan heb je het ook wel gehad. Het zijn producten die duurzaam zijn en lang mee gaan. En zelfs na lange tijd is er nog service mogelijk mocht dat nodig zijn. Daar staat Van Medevoort Audio ook bekend om. Dat alles verklaart ook wel de serieuze prijs. De regelversterker vM CA470 en de stereo-eindversterker de vM PA472 kosten wel veel, echter zijn zeker niet duur... Vergeleken met andere high-end versterkers is de prijs realistisch te noemen.

Stap 1 de vM CA470 vervangt de vM CA360

Wanneer ik de vM CA470 heb aangesloten en voor de eerste keer de versterkers – de vM PA362 en de vM CA470 aanzet, een cd in de speler doe blijft in eerste instantie de verwondering uit. Nu weet ik van eerdere testen dat het even duurt voordat de set tot volle wasdom komt. Dus een dag of twee inspelen is wel wenselijk. Bovendien moet een systeem normaliter toch wel even 30 minuten opwarmen. Dat staat overigens ook in de handleiding. Inderdaad zal telkens blijken dat het systeem toch wel een half uur moet spelen voordat het laat horen wat er in het “vat” zit. Aan de plaatsing van de Monitors verander ik niets. Later zal blijken dat sommige opnamen wat rommelig klinken en zorgen voor vastlopend laag. Maar dat blijkt dan voornamelijk aan de opnamen te liggen. Want, zoals ik bij mijn eerdere test beschreef kan je met de System Solution Set-up & Tuning Discs van NORDOST de kamerakoestiek testen en tevens zijn er speciale testen om de Monitor correct te plaatsen in de ruime. De verschillende tracks met instrumenten werden afgespeeld om te horen hoe het klinkt.

Laag is echt laag en dan bedoel ik laag. En de Monitors laten strak diep laag horen als.... als er in de opnamen ook laag aanwezig is. Geen poorten die vaak oneigenlijk laag laten horen. Dat is een groot verschil dat Van Medevoort Audio heeft met veel andere luidsprekers. Door hun gesloten anti-resonantiesysteem weten zij ook uit de Monitors serieus strak laag te halen.

De piano laat horen hoe het met de weergave van de middentonen is gesteld.

En dan zijn er de tracks met uitstekend opgenomen muziekstukken.

De cd kent ook een System Degauss track om regelmatig af te spelen om het systeem van "elektronisch vuil" te ontdoen om het simpel te zeggen. Overigens, daar zijn ook cd's voor van Isotek en Densen.

Isotek heeft een update van zijn cd uitgebracht. Ondertussen heb ik een nieuwe "stofzuiger" in huis. Een cd van Tellurium die op heel andere wijze het systeem ontdoet van "elektronisch vuil". Ook met een burn-in programma van een uur en een "opfrisnummer".

Ik besluit het burn-in programma af te draaien. Baat het niet dan schaadt het niet.

In de dagen die volgen luister ik naar verschillende nummers. En zoals bekend, een systeem raakt langzaam ingespeeld en de plaatsing wordt stabiel. Het geluidsbeeld ontwikkelt zich naar een echt 3D beeld. Zeker is dat ik al een duidelijk verschil begin te horen met de vM CA470 in het systeem.

Stap 2 de vM PA472 vervangt de vM PA362

Ik vervang de eindversterker vM PA362 door de vM PA472.

Een volledige dual-mono met een winst van 100 Watt per kanaal. Nu heb ik het vermogen niet nodig om luider te kunnen spelen. De vraag is of deze eindversterker een echte meerwaarde is.

En het blijkt dat bij het luisteren van diverse opnamen opvalt dat er met meer autoriteit wordt gespeeld. Het laag dieper en strakker is geworden. En dat geldt eigenlijk ook voor het hoog en het middengebiet. En ook wordt alles tegen een nog zwartere achtergrond afgespeeld.

Het is duidelijk dat deze eindversterker is gemaakt om het uiterste uit de vM CA470 voorversterker te halen. Er gebeurt iets met de weergaven die zich moeilijk laat beschrijven. Dat blijkt als we naar live opnamen gaan luisteren. Dan is het realisme ten opzichte van de 300-serie toegenomen. Doordat ik regelmatig naar livemuziek optredens ga is een vergelijking te maken.

Deze eindversterker doet dus wel degelijk iets. Ook op lager luisterniveau is alles uitstekend te volgen en staan instrumenten gestoken in de luisteromgeving. Ver verwijderd van de Monitors alsof ze niet meedoen. Wanneer we de vM PA472 wat meer de sporen geven zit je bij een echt goede live opname, bijvoorbeeld de opnamen van Smalls Live, in de zaal.

En dat is wat je mag verwachten van deze eindversterker waarbij natuurlijk de voorversterker de vM CA470 een zeer stevige bijdrage biedt.

Conclusie

De vraag was of de Control Amplifier vM CA470 en de Power Amplifier vM PA472 een echte meerwaarde is. En ook of de Monitors vM DD5.2 de upgrade kan bijbenen.

Na beluisteren kan ik niet anders dan vaststellen dat er iedere keer een grote verbetering plaatsvindt. De muziek wordt volledig vrij in de ruimte geprojecteerd alsof er geen luidsprekers zijn. Met enorme rust tegen een inktzwarte achtergrond wordt de muziek geschilderd. Een 3-D beeld ontstaat dat soms boven je hoofd is te bespeuren. De klank is rijk maar neutraal. De fijnste details zijn hoorbaar.

In vergelijking met de vM CA360 en vM PA362 wordt de muziek op een nog realistischer manier weergegeven. En blijkt dat er weer meer te horen is op de opname (CD, LP, Streamer).

Maakt dat de 300-serie overbodig? Nee zeker niet. De 400-serie is behalve muzikaal ook financieel een behoorlijke stap. Het mooie is dat je kan starten met de 300-serie. En langzaam het upgrade pad kan ingaan.

Eerst de vM CA360 vervangen door de vM CA470 en eventueel daarna ook de vM PA362 door de vM PA472.

Of starten met de geïntegreerde vM MA360.

En de Monitors?

Op een of andere wijze lijken zij iedere keer een gedefinieerder, breder, dieper laag, mooiere midden- en hoge tonen weer te geven. De Monitors begeleiden met veel enthousiasme elke stap en laten zo horen waar ze uiteindelijk toe in staat zijn. Elke stap is een duidelijk hoorbare verbetering. Net als je denkt het kan niet mooier word je weer positief verrast. Er blijkt dus heel wat potentie in die Monitors te zitten. Het zijn dan ook uitstekende luidsprekers die zijn afgeleid van de grotere vM luidsprekersystemen. Ze delen dezelfde filosofie, dezelfde soft dome tweeters en geïmpregneerde cellulose midden-laag conussen, het antiresonantie systeem en zijn intern voorzien van vM Silver Wire.

Er blijkt dus heel wat potentie in die Monitors te zitten.

Eigenlijk merk ik, des te langer ik luister ik het helemaal niet meer over de apparatuur heb.

En dat is het grootste compliment dat je kunt maken voor de versterkers van Van Medevoort Audio.

De Control Amplifier (vM CA470) en de Power Amplifier (vM PA472) doen hun werk op zo'n manier dat je volledig bij de muziek wordt betrokken.

En de vM DD 5.2 Monitors weten op voortreffelijke wijze hieraan bij te dragen.

De apparatuur "verdwijnt" en wat rest is de muziek.

En is dat niet waar het uiteindelijk om gaat?

Luistertest

Uiteindelijk besluit ik de meeste tijd te besteden aan het luisteren naar de set waarin de vM CA470 en vM PA472 beiden zijn opgenomen.

Dit omdat zoals ik hierboven al schreef er een wezenlijk verschil is te horen wanneer de voorversterker vM CA360 is vervangen door de vM CA470 waarbij de eindversterker vM PA362 laat horen het prima aan te kunnen. De vM CA470 zet alles nog transparanter neer. Het zorgt voor meer dimensie in de opnamen. Het geluidsbeeld maakt zich meer los van de Monitors. Er blijkt weer meer te horen in de opnamen. Voorwaarde zoals altijd is dat de opname wel goed moet zijn. Maar in dat geval is er een behoorlijk verschil te merken met de vM CA360.

Maar, een extra stap blijkt toch weer mogelijk te zijn door ook de eindversterker te vervangen. Dus de vM PA472 in plaats van de vM PA362.

Dus met alle ingenieuze technische vindingen die van Medevoort Audio heeft toegepast in de 400- serie is het tijd om het eens aan de "tand" te voelen.

Want Ad van Medevoort kan vertellen dat heel veel oplossingen zijn gevonden die andere fabrikanten vaak maar deels hebben toegepast. Het gaat er uiteindelijk om hoe het klinkt.

In mijn test van de 300-serie heb ik de nodige albums op cd en vinyl getest.
Uiteraard draai ik voor een deel weer dezelfde albums om het verschil te beluisteren.

Ik start weer met Dexter Gordon. Ik draai van het album Ballads het nummer Don't explain en I am a fool to want you. Wat we horen is een nog fraaiere plaatsing, strakker laag en komt de piano nog realistischer over. Het geluid voldoet aan de verwachting die de cover van het album wekt: Dexter met zijn sax gehuld in een rookwolk. Een iconische foto overigens.

Een mooi album om te horen hoe realistisch een weergave kan zijn en of het emotie overbrengt is de dubbel cd Blue Ballads/ True Ballads van Archie Shepp.

Ook dit keer draai ik het nummer More then you know. Je beleeft de schreeuwende sax, je voelt de pijn die Shepp laat horen, verwrongen, klagend. Als de zang losbarst voel je dezelfde intentie van Shepp.

Het wordt geschilderd tegen een inktzwarte achtergrond.

Dat is dus mede te danken aan de eindversterker de vM PA472. Met zijn overcapaciteit aan vermogen (opm. in mijn ruimte althans) weet deze versterker een enorme autoriteit uit te stralen.

Dan draai ik het nummer Cry me a River. Ook hier wordt door de sax en zang enorme emotie overgebracht.

Dit is wat je van een echt high-end systeem verwacht. Je wordt de muziek ingezogen.

Het Archie Shepp Quartet weet dit door Archie te realiseren geholpen door de uitstekende medemuzikanten. (Label: Venus Records)

Luistertest

Een bekende jazz trompettist is Lee Morgan. Hij speelde al op zijn 18e in de Dizzy Gillespie's bigband. Hij heeft met veel bekende muzikanten gespeeld waaronder Hank Mobley, Art Blakey's Jazz Messengers, John Coltrane, Jackie McLean om een aantal "cats" te noemen.

Van de vele albums die hij heeft gemaakt is Sidewinder een van de bekendste en mogelijk beste.

In deze test draai ik echter een paar nummers van Tom Cat. In 1964 opgenomen maar pas in 1980 uitgegeven door Blue Note. Er volgde ook een RVG (Rudi Van Gelderen) editie in 2008. Ik draai echter de uitgave van Audiowave uit 2010. Dit is een 24 bit superanaloge opname van de originele tapes (Audiowave heeft een interessant proces, op hun site staat uitgelegd wat zij doen). Maar zult u vragen, hoe klinkt het nu? Als een opname die heden ten dage is gemaakt. Ja, een album dat dus 60 jaar geleden is opgenomen! De versterkers uit de 400-serie weten het overtuigend weer te geven. Naast Morgan spelen mee McClean (as), McCoy Tyner (p), Curtis Fuller (tb), Bob Cranshaw (b).

Bent u niet bekend met het werk van Lee Morgan dan raad ik aan om naar het album Sidewinder te luisteren.

Zo draai ik ook nog wat nummers van onder andere Patricia Barber en Diana Krall.

Wat tegenvalt is de cd Clique van Barber. Dat klinkt zowaar minder dan op de 300-serie. Er zit een laag in dat op een of andere manier in mijn ruimte resoneert.

Hoe anders is het als ik wat nummers van een paar lp's draai. Mythologies, Café Blue, Verse, Nightclub, Higher laten nu horen waarom je de set uiteindelijk wilt upgraden naar een vM CA470 en vM PA472.

Wat wel weer eens blijkt is dat als het bronmateriaal uitstekend is dit dan ook zo wordt weergegeven. Sterker, met de vM CA470 en vM PA472 wordt $1+1=3$.

Ook een album van Diana Krall blijkt een grote verrassing. Het beeld wordt meters hoog en breed neergezet waarbij je Krall in de ruimte kan "aanraken".

En zo gaat het verder. Veel albums - cd of vinyl - geven een extra dimensie.

De muziek staat nog lossier van de Monitors. Meer transparant, muziekinstrumenten worden met nog meer autoriteit in de ruimte gezet waarbij steeds weer opvalt met welk een rust dat gebeurt. Dynamiek en snelheid is er meer dan voldoende.

Luister bijvoorbeeld eens naar het nummer a 01-10-10 van gitarist Biréli Lagrène van het album Mouvements. Alles wordt zuiver neergezet.

Na een aantal nummers van diverse gitaristen o.a. Peter Bernstein, John Stein, Adam Rogers, Kurt Rosenwinkel en Russel Malone beluisterd te hebben blijkt dat het op een overtuigende manier wordt weergegeven. Van de gitaristen die ik beluister is Dan Wilson met Things Eternal een nieuwe ster aan het firmament. Door Pat Metheny wordt hij als een van de nieuwe hedendaagse talenten gezien.

Luistertest

Maar ongeacht wat je opzet, de gemeenschappelijke factor is dat het op een zeer realistische wijze wordt gepresenteerd, waarbij de instrumenten en individuele noten moeiteloos de ruimte in worden “geblazen”. De Monitors doen hun werk voortreffelijk en zijn inderdaad meegegroeid. De gehele set speelt op een hoger niveau. En weet zo ook meer uit de al zeer goede bronnen te halen.

Tot slot draai ik een aantal live albums. Goede live albums zorgen ervoor dat je het concert als het ware ook bijwoont. Uiteraard, het is en blijft een illusie. Het gaat erom in hoeverre het systeem het kan benaderen.

Het mag duidelijk zijn dat in een grotere ruimte ook een groter systeem nodig is. Ik beoordeel het systeem dan ook op mijn middelgrote luisterruimte. Waarbij dat met name geldt voor de Monitors. De versterkers kunnen met gemak een grotere ruimte meer dan voldoende vullen. Als referentie heb ik een zaal waar maximaal ca. 80 mensen in kunnen. Daar treden regelmatig jazzmuzikanten en bands op.

Akoestisch is dat zaaltje ook niet echt optimaal. Een prima vergelijking dus zij het dat mijn ruimte wel kleiner is.

Smalls Jazz Club in New York heeft mooie opnamen. Ze editen zo weinig mogelijk. Het is een kleine club en via het web kunt u kennis met deze club maken.

Er treden voornamelijk jazzmuzikanten op. Van de diverse cd's draai ik die van Planet Jazz, opgenomen in 2009. Een bekend muzikant uit dit sextet is de gitarist Peter Bernstein. Zijn gitaarspel is direct herkenbaar. De opname geeft inderdaad het gevoel dat je erbij bent. Geen opsmuk, een rechttoe rechtaan opname.

Spike Wilner, zelf pianist, speelt regelmatig mee op opnamen. Hij heeft de club overgenomen toen deze failliet ging. Let op het Smalls Live icoontje op de cover. Dit zijn de betere originele opnamen.

Dus, wilt u de deur niet uit dan kunt u thuis een jazzsessie volgen. Er zijn voldoende opnamen te vinden van Smalls Live.

Een heel ander live album kreeg ik onlangs binnen. En wel de dubbel-cd van Emily Remler Cookin' at the Queens.

Dit is een album met live opnamen uit 1984 en 1989. Deze opnamen werden per toeval ontdekt en is door het label Resonance uitgebracht. De opnamen zijn van de originele tapes gemasterd. Bij de uitgave hoort een uitgebreid boekwerk. Daarin vertellen jazzmuzikanten die ook met haar hebben gespeeld hun ervaringen.

Emily Remler is al op 32-jarige leeftijd (in 1990) in Australië overleden. Als zovelen grote muzikanten in de jazz aan drugs. Zij was het opkomende talent en werd ook als zodanig erkend.

De opnamen zijn van een zeer goed gehalte. Dit is alsof je even bij het concert van Emily aanwezig mag zijn. Haar ongekennde beheersing van de gitaar en haar kennis en beheersing van Jazz maakte haar tot een van de grootse gitaristen op weg naar de top.

Van de nummers op de cd's noem ik hier So What/ Impressions dat laat horen waartoe zij in staat is.

En wilt u nog andere albums luisteren dan zijn Firefly en East to Wes aan te bevelen.

In het laatste album verwijst ze met de titel naar Wes Montgomery. Zij was in staat om met hetzelfde gevoel en kunde jazznummers te vertolken.

Luistertest

Omdat we het over het nummer So What (Miles Davis) hebben draai ik van het overbekende album Kind of Blue het betreffende nummer. Als eerste van de cd van het label Columbia (die het ook oorspronkelijk uitbracht in 1959). Deze uitgave is een verbeterde versie van de originele tapes. De snelheid van een aantal nummers is aangepast en zijn nu correct. Ook is de klank verbeterd. Ik hoor enige verbetering met de CBS uitgave die ook digitaal is geremastered van de originele tapes. Maar het verschil in snelheid daarvoor moet je denk ik wel echt een musicus zijn.

Tot slot draai ik het nummer niet van de LP van Columbia maar van de dubbel LP uitgave uitgebracht door MFSL.(Ltd. ed. 45RPM).

En dan wordt weer een hele extra dimensie toegevoegd.

Het is duidelijk. Wat je het systeem ook 'voert' het weet van goede opnamen een nog betere weergave te realiseren en mindere opnamen klinken nog minder.

De verschillen worden weer groter.

Met deze set kan je je verzameling weer opnieuw gaan (her)ontdekken. En dat is zeker geen straf!